

Sygn. akt V KZ 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie:

1. P. K.

skazanego z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. M. K.

skazanego z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. i art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 marca 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanych

na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt IV WKK [...], IV WKK [...],

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Przewodnicząca Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P., zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2015 r., odmówiła przyjęcia kasacji obrońcy M. K. i P. K. wniesionych od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 listopada 2015 r., częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 maja 2014 r., mocą którego zostali oni skazani za przestępstwa z art. 230 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. i inne na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich

wykonania. Jako podstawę prawną zarządzenia powołano art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 i 4 k.p.k. wskazując, że kasacje są niedopuszczalne z mocy ustawy, gdyż skazanym wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania a skarżący nie wskazał w nich uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca M. K. i P. K. podniósł zarzuty:

1. rażącej obrazy prawa procesowego, tj. art. 523 § 2 k.p.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy zaskarżony wyrok wymagał kontroli z uwagi na rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz
2. rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 230 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k., poprzez błędne przyjęcie, że działanie skazanych wyczerpywało znamiona przestępstw wskazanych w tych przepisach.

W konkluzji skarżący wniósł o „uchylenie postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. oraz kasacji wniesionej przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie kasacje zostały wniesione na korzyść skazanych od wyroku, którym wymierzono im kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Obrońca w kasacji podniósł zarzuty rażącej obrazy art. 523 § 2 k.p.k. oraz art. 230 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. Nie sformułował natomiast zarzutów wskazujących na tzw. bezwzględne powody odwoławcze – uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

Tym samym, w świetle art. 523 § 2 i 4 k.p.k., wniesione kasacje nie mogły zostać przyjęte, gdyż były one niedopuszczalne z mocy ustawy.

Słusznie zatem zaskarżonym zarządzeniem odmówiono ich przyjęcia.

Argumentacja zaprezentowana w zażaleniu wskazuje natomiast, że jego autor w dalszym ciągu nie rozumie powyższych uwarunkowań albo nie chce przyjąć do wiadomości wiedzy dla profesjonalisty zupełnie elementarnej.

W związku z powyższym, orzeczono jak na wstępie.

I.n